

Recension **Scen**

VAR FINNS DU KÄRLEK? I *Femme Fatale*-föreställningen uppträder fem clownkvinnor i varierande positioner med gurglande och grymtande läten.

Den förlorade kärleken

MASKTEATER

Femme Fatale & The General Theory Of Love

Regi, dramaturgi: Soile Mäkelä.
På scenen: Tanja Eloranta, Johanna Kultala, Soile Mäkelä, Elina Putkinen, Riina Tikkanen, Veera Railio. Musik: Veera Railio. Ljus: Markus Alanen. Clownriverkstad: Mario Gonzalez. Teater Metamorfoosis premiär 18.10 på kulturcentret Stoa under internationella maskteaterfestivalen. Ges även 23-24.10.

■ Under den internationella maskteaterfestivalen, som äger rum på Kulturcentret Stoa för fjärde gången, kan man ta del av ett omväxlande program med allt från öppna uppträdanden i aulan till RedNoseClub & Teatteri Quo Vadis' demonstration av *Juoksuhaudantie* som har premiär nästa år i januari och bygger på **Kari Hotakainens** prisbelönade roman med samma namn (Löpgravsvägen) från 2002.

Temat för årets maskteaterfestival är "världens minsta mask - clownens röda näsa". Den röda näsan får man sannerligen uppleva i Teater Metamorfoosis föreställning *Femme Fatale & The General Theory Of Love* där fem clownkvinnor i varierande positioner och med gurglande, grymtande, sladdrigt pladdrande läten demonstrerar kärlekens olika villkor och utseenden. Emellanåt består pratet också av en markerat stel, amatörmässig engelska.

Soile Mäkelä, som också uppträder på scenen, har gjort dramaturgin och regin till föreställningen som tycks handla om att Kärleken blivit våldsamt mörbultad och begravnen samt om att *Femme Fatale*-gruppen tillkallas för att undersöka fallet. Men gruppen, som känner sig lika borttappad i fråga om kärleken som själva den förintade Kärleken, försöker tafatt hitta på något.

Entrén görs med ett slags stiliserade brudslöjor som de fem clownkvinnorna iklädda svarta kreatiöner i tur och ordning packar ner i

"Bland de fem clownpersonerna på scenen finns några tuffa, kavata, dominant rolltolkningar medan andra framstår som skygga, blyga, sorgsna och undandragande."

en väska. Sångern om kärleken framförs medan det sluddriga talet rör sig kring kärlek-död. Stora plastsjok dras fram som böljor likt vågor och turvis snor sig runt de uppträdande av vilka några ikläder sig jättstora plasthandskar för att begå den kriminologiska undersökningen. Diversa finurliga metamorfoser äger också rum då en jättstor lurvig peruk viks upp och blir ett slags näbbdjur medan några röda stövlar fräser omkring som en fågel.

Här ingår både ironiska, självironiska och feministiska element i det fysiskt omväxlande uppträdandet som medelst sång och spel ackompanjeras stiligt av **Veera Railio**.

Bland de fem clownpersonerna på scenen finns några tuffa, kavata, dominant rolltolkningar medan andra framstår som skygga, blyga, sorgsna och undandragande.

Den drygt en timme långa föreställningen lyckas utmärkt bygga upp en dramaturgisk trådslinga som innehåller visuellt och koreografiskt omväxlande scenerier samt ett slags lekfull slutscen där uppenbarligen Kärleken eller mannen, en jättelik platt plastfigur som legat på scengolvet i fonden, lyftes upp och blir mekaniskt rörlig genom kvinnornas ageranden.

Elisabeth Nordgren

kultur@hbl.fi